

ELIZABETH GEORGE

MIJ IS
DE WRAKE

Een Thomas Lynley-mysterie

ELIZABETH GEORGE

MIJ IS DE WRAKE

Een Thomas Lynley-mysterie

ELIZABETH GEORGE

MIJ IS DE WRAKE

Het moest een feestelijk weekeinde ter ere van inspecteur Thomas Lynleys verloving worden. Maar wanneer hij en zijn verloofde, Deborah Cotter, bij zijn ouderlijk huis arriveren, blijkt daar een bijna ondraaglijke spanning te hangen.

Voor Lynley, die vervreemd is van zijn moeder en geconfronteerd wordt met het feit dat zijn jongere broer aan drugs verslaafd is, roept het huis kwellende herinneringen op die hij het liefst zou vergeten.

Als in het nabijgelegen dorp Nanrunnel een journalist op gruwelijke wijze vermoord wordt, is er van een feeststemming al helemaal geen sprake meer. Alhoewel het onderzoek buiten Lynleys bevoegdheid als inspecteur van Scotland Yard valt, raakt hij er toch bij betrokken.

De bewijzen leiden niet alleen naar de man die zijn landgoed beheert, maar ook naar Lynleys eigen familie...

Mij is de wrake voert de lezer terug naar de vroegere jaren van Lynley.

'Een geslaagde speurdersroman.' – *De Telegraaf*

'George beheerst het in elkaar zetten van een sterk moordverhaal uitstekend.' – *de Volkskrant*

Van Elizabeth George verschijnen regelmatig nieuwe psychologische thrillers.

www.awbruna.nl

ISBN 90-229-8724-8

9 789022 987247

Van dezelfde auteur

Totdat de dood ons scheidt

Afrekening in bloed

Klassemoord

Zand over Elena

De verdwenen Jozef

Waar rook is...

In handen van de vijand

In de ban van bedrog

Wie zonder zonde is...

Verrader van het verleden

Moordmotieven

Zijn laatste wil

In volmaakte stilte

Wie schrijft...

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl
voor informatie over al onze boeken en
softwareproducten.

Elizabeth George

Mij is de wrake

e-book editie, september
2009

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

A Suitable Vengeance

© 1991 by Susan Elizabeth George

Published by agreement with Bantam
Books,

a division of Bantam Doubleday Dell
Publishing Group Inc.

Vertaling

Ineke van den Elskamp

Omslagontwerp

Studio Eric Wondergem

© 2003 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze

uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voorzover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich

wenden tot de Stichting PRO (Stichting
Publicatie- en Reproductierechten
Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB
Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Voor mijn echtgenoot, Ira Toibin,
als dank voor twintig jaar
geduld, steun en toewijding.*

*En voor mijn neef,
David Silvestri*

*Van alle smart die een geliefde leert,
Is 't moeilijkst wel de leer van het
vergeten!*

*Hoe zal ik de zonde haten, 't lief
begeren,*

*De schuldige beminnen, 't feil
negeren?*

*Hoe zal ik 't lief object van zonde
scheiden,*

*hoe liefde van berouw ooit
onderscheiden?*

Alexander Pope

Deel I Nachten in Soho

Proloog

Toni Cugin wist het beste te maken van het weinige dat ze had. Ze maakte zichzelf graag wijs dat dit een aangeboren gave was.

Een paar verdiepingen boven het gedruis van de avondspits speelde haar naakte silhouet over de muur van haar halfdonkere kamer. Ze glimlachte.

Wanneer ze zich bewoog, bewoog haar schaduw mee, zodat er telkens nieuwe zwarte vormen tegen een witte achtergrond ontstonden, net als bij een rorschachtest. En wat voor een test, dacht

ze, terwijl ze een lonkend gebaar maakte. Wat een aanblik voor een psychopaat! Ze giechelde om haar talent voor zelfkleining, liep naar de ladekast en keek verliefd naar haar lingerie. Omdat ze even van de aanblik wilde genieten, deed ze alsof ze geen keus kon maken, voordag ze een aantrekkelijk stelletje van zwarte zijde met kant pakte. Beha en slip, gemaakt in Frankrijk, knap ontworpen met onopvallende vullingen. Ze trok ze allebei aan. Haar vingers waren onhandig, niet echt gewend aan zulke delicate stoffen.

Ze begon zachtjes te neuriën, een gebrom zonder herkenbare melodie. Het was haar

lofzang op deze avond, op drie dagen en nachten van onbeperkte vrijheid, op de opwindende gedachte dat ze zich straks in de straten van Londen zou wagen zonder precies te weten wat de zachte zomeravond zou brengen. Met een lange gelakte nagel wipte ze een pakje pantykousen open, maar toen ze de panty eruit schudde, viel hij op een stukje huid dat ruwer was dan ze zou hebben willen toegeven. De panty bleef haken. Ze liet zich een korte vloek ontsnappen, maakte de panty voorzichtig los en bekeek de schade: een kleine ladder hoog aan de binnenkant van het dijbeen. Ze zou voorzichtiger moeten zijn.

Terwijl ze de panty aantrok, sloot ze haar ogen en zuchtte van genot. Het materiaal gleed zo soepel over haar huid. Ze genoot van het gevoel – het was net de liefkozing van een minnaar – en liet haar handen genieten van haar enkels, over haar kuit en dij, naar haar heupen glijden. Stevig, dacht ze, mooi. En even bewonderde ze haar figuur in de grote staande spiegel voordat ze een zwarte zijden onderjurk uit de ladekast pakte. De jurk die ze uit de kleerkast haalde, was zwart en hoog gesloten. Hij had lange mouwen en ze had hem alleen gekocht omdat hij als een donkere vloeistof om haar lichaam viel. De taille werd

ingesnoerd door een ceintuur; het lijfje was rijkelijk versierd met gitzwarte kralen. Het was een kostbare Knightsbridge-creatie, die er, samen met alle andere aanslagen op haar portemonnee, de oorzaak van was dat ze de rest van de zomer de luxe van een taxi moest ontberen. Maar dat ongemak nam ze op de koop toe. Toni wist dat sommige dingen zichzelf uiteindelijk terugbetaalden.

Ze liet haar voeten in hoge zwarte pumps glijden en deed pas daarna de lamp naast de slaapbank aan. Het licht onthulde een eenvoudige zit-slaapkamer met als enige, verrukkelijke luxe een privé-bad. Bij haar

eerste bezoek aan Londen, nu alweer maanden geleden, toen ze pasgetrouwd was en een toevluchtsoord zocht, was ze zo dom geweest een kamer in Edgware Road te nemen, waar ze de badkamer had moeten delen met een hele verdieping glimlachende Grieken die allemaal uiterst nieuwsgierig waren naar haar persoonlijke hygiëne. Na deze ervaring was het voor haar onmogelijk geworden zelfs zoiets simpels als een wastafel met iemand te delen, en alhoewel de extra kosten voor een privé-bad aanvankelijk onoverkomelijk leken, was het haar uiteindelijk gelukt deze hindernis op bekwame wijze te nemen.

Ze onderwierp haar make-up aan een laatste inspectie: ogen keurig opgemaakt om de kleur te benadrukken en de vorm te corrigeren; wenkbrauwen netjes bijgetekend en in een boog geborsteld; blusher zo vakkundig op haar jukbeenderen aangebracht dat de harde lijnen van haar toch enigszins vierkante gezicht werden verdoezeld; lippen omljnd met een potlood en ingekleurd met lipstick om sensualiteit uit te drukken en aandacht te trekken. Het kon haar goedkeuring wegdragen. Ze schudde haar haar – net zo zwart als haar jurk – naar achteren en friemelde aan de rafelige pony die op haar voorhoofd viel. Ze glimlachte.

Ze kon ermee door. Mijn god, ze kon ermee door.

Ze keek nog een keer de kamer rond, pakte haar zwarte handtas, die ze op het bed had gegooid, en controleerde de inhoud om er zeker van te zijn dat ze niets meer bij zich had dan haar geld, haar sleutel en de twee kleine plastic zakjes met drugs. Nadat ze dat had gedaan, waren haar voorbereidingen voltooid en verliet ze haar kamer.

Even in de lift en ze stond buiten. Ze snoof de stadsluchtjes op, dat volle mengsel van machines en mensen dat zo typisch was voor dit deel van Londen. Voor ze in de richting van Praed Street

liep, keek ze zoals altijd eerst liefdevol naar de gladde stenen gevel van haar eigen gebouw. Ze liet haar ogen langs de woorden SHREWSBURY COURT APARTMENTS glijden die waren aangebracht boven de dubbele voordeur, de deur die toegang gaf tot haar schuilplaats, haar veilige haven, de enige plaats op aarde waar ze zichzelf kon zijn. Ze draaide zich om en liep in de richting van de lichten van Paddington Station, waar ze de District-lijn naar Nottinghill Gate nam. Daar stapte ze over op de Central-lijn naar Tottenham Court Road met zijn bedwelmende uitlaatgassen en gebruikelijke vrijdagavonddrukke.

Ze liep snel naar Soho Square, waar de vaste bezoekers van de peepshows rondslechterden en in alle mogelijke tongvallen geile opmerkingen uitwisselden over de prikkelende aanblik van borsten, dijen en andere zaken die ze hadden gezien. Ze vormden een golvende massa wellustige sensatiezoekers en op een andere avond zou Toni hebben overwogen wie van hen in aanmerking kwam voor een amusante ontmoeting. Maar vanavond niet. Alles was geregeld.

In Bateman Street, niet ver van het plein, zag ze boven een onwelriekend Italiaans restaurant het uithangbord dat ze zocht. KAT'S KRADLE stond erop en een pijl die

naar een donker steegje naast het restaurant wees. De spelling was absurd, een poging om grappig te zijn die, wat Toni betrof, jammerlijk was mislukt. Maar zij was niet degene die de ontmoetingsplaats had uitgekozen, dus liep ze naar de deur en daalde de trap af, die net als het steegje waarin de club was gevestigd, smerig was en naar alcohol, braaksel en een kapotte riolering stonk. Voor een nachtclub was het nog vroeg, zodat er maar weinig mensen in Kat's Kradle waren. Ze zaten allemaal aan tafeltjes rond een dansvloer ter grootte van een postzegel. Naast de dansvloer zetten muzikanten een melancholiek stuk jazz

voor piano, saxofoon en drums in. De bijbehorende zangeres leunde somber rokend tegen een houten kruk en wachtte met een verveelde uitdrukking op haar gezicht op het juiste moment om een of ander geluid in een microfoon naast haar te maken.

Het was vrij donker in de club. De verlichting bestond uit een zwakke, blauwachtige spot op de muzikanten, kaarsen op de tafeltjes en een lamp bij de bar. Toni liep naar de bar toe, ging op een kruk zitten, bestelde een gin-tonic bij de barman en moest toegeven dat de club, ondanks het feit dat het er smerig was, een prima keus was, het beste wat Soho voor

een clandestiene ontmoeting te bieden had.

Met het drankje in haar hand begon ze de aanwezigen onder de loep te nemen, een eerste inspectie, die niet veel meer opleverde dan een indruk van lichamen, een dichte wolk sigarettenrook, het geschitter van juwelen, de lichtflits van een aansteker of een lucifer. Gepraat, gelach, geld dat van eigenaar wisselde, paren op de dansvloer. En toen zag ze hem: een jongeman alleen aan een tafeltje, zo ver mogelijk bij het licht vandaan. Ze glimlachte toen ze hem zag.

Het was echt iets voor Peter om deze club uit te kiezen, een plek waar hij niet bang

hoefde te zijn dat hij een van zijn familieleden of van zijn chique vrienden tegen het lijf zou lopen. In Kat's Kradle zou niemand hem veroordelen. Hier zou hij geen problemen of onbegrip ontmoeten. Het was een goede keus. Toni hield hem nauwlettend in de gaten. Ze wachtte vol ongeduld op het moment dat hij haar tussen de dansparen door zou ontdekken en de spanning kriebelde in haar buik. Zich niet bewust van haar aanwezigheid, keek hij echter alleen maar naar de deur en haalde met een nerveus gebaar zijn hand door zijn kortgeknipte blonde haar. Toni observeerde hem vol interesse. Ze zag hem snel achter elkaar

twee drankjes bestellen en opdrinken, en het viel haar op dat zijn mond harder werd toen hij op zijn horloge keek en zijn behoefte toenam. Voorzover ze kon zien, ging hij voor de broer van een graaf vrij slecht gekleed. Hij droeg een gescheurd leren jasje, een spijkerbroek en een T-shirt met het vervaagde opschrift HARD ROCK CAFÉ. Een gouden oorbel bungelde aan een doorboorde oorlel en van tijd tot tijd greep hij deze vast alsof het een talisman was. Hij zat voortdurend op de vingers van zijn linkerhand te knauwen en trommelde onrustig met zijn rechtervuist op zijn heup.

Hij stond met een ruk op toen een groep

luidruchtige Duitsers de club in kwam, maar liet zich weer in zijn stoel vallen toen duidelijk werd dat degene die hij zocht, er niet bij was. Hij haalde een pakje sigaretten uit zijn jasje, schudde er een uit, rommelde in zijn zakken, maar kon geen aansteker of lucifers vinden. Kort daarna schoof hij zijn stoel achteruit en kwam naar de bar toe.

Recht in mama's armen, dacht Toni, terwijl ze bij zichzelf glimlachte. Sommige dingen in het leven zijn onvermijdelijk.

Tegen de tijd dat haar metgezel de Triumph op een parkeerplaats op Soho Square parkeerde, kon Sidney St James

gewoon zien dat zijn zenuwen tot het uiterste gespannen waren. Zijn hele lichaam was strak geworden. Zijn handen hielden het stuur zo stevig omklemd, dat het duidelijk was dat hij elk moment alle zelfbeheersing kon verliezen. Hij probeerde dit echter voor haar te verbergen. Toegeven dat hij ernaar snakte, was bijna toegeven dat hij verslaafd was. En hij was niet verslaafd. Hij, Justin Brooke, wetenschapper, bon-vivant, projectleider, schrijver van rapporten, prijswinnaar, niet.

‘Je lichten zijn nog aan,’ zei Sidney op kille toon tegen hem. Hij antwoordde niet. ‘Je lichten, zei ik, Justin.’

Hij deed ze uit. Sidney voelde dat hij zich naar haar toe draaide en even later raakten zijn vingers haar wang aan. Ze wilde zich van hem af draaien toen zijn vingers langs haar hals naar de kleine zwelling van haar borsten gleden. Maar in plaats daarvan voelde ze hoe haar lichaam op zijn aanraking reageerde, zich voor hem beschikbaar stelde alsof zij er zelf niets over te zeggen had.

Toen vertelde een lichte trilling in zijn hand, resultaat van onrustig verlangen, haar dat zijn liefkozing onoprecht was, iets om haar gunstig te stemmen voor hij zijn smerige aankoop zou gaan doen. Ze duwde hem weg.

‘Sid.’ Het lukte Justin een respectabele hoeveelheid sensualiteit in zijn stem te leggen, maar Sidney wist dat zijn lichaam en geest in beslag werden genomen door het slecht verlichte steegje aan de zuidkant van het plein. Hij probeerde dat natuurlijk voor haar te verbergen en boog zich naar haar toe alsof hij wilde laten zien dat niet de drugs, maar zijn gevoelens voor haar op dit moment het belangrijkste in zijn leven waren. Ze pantserde zich tegen zijn aanrakingen.

Zijn lippen en tong bewogen over haar nek en schouders. Zijn hand omvatte haar borst. Zijn duim streelde behoedzaam over haar tepel. Zijn stem fluisterde haar

naam. Hij draaide haar naar zich toe. En zoals altijd was het als een vuur, als een verloren gaan, als een schroeiend afstand doen van het gezond verstand. Sidney verlangde naar zijn kus. Haar mond opende zich om hem te ontvangen. Hij kreunde en drukte haar nog dichter tegen zich aan, raakte haar aan, kuste haar. Ze liet haar hand langs zijn dij omhooglijden om hem ook te liefkozen. En toen wist ze het.

Het was een abrupte afdaling naar de realiteit. Ze duwde hem van zich af en keek hem in het flauwe licht van de lantaarns boos aan.

‘Fijn hoor, Justin. Of dacht je dat ik het

niet zou merken?’

Hij wendde zijn blik af. Ze werd nog kwader.

‘Ga nou maar die dope kopen. Daarvoor zijn we toch hier? Of wil je me laten geloven dat we hier voor iets anders zijn?’ ‘Je wilt toch dat ik met je naar dat feest ga?’ vroeg Justin.

Het was een eeuwenoude poging om de schuld en de verantwoordelijkheid af te schuiven, maar dit keer weigerde Sidney het spelletje mee te spelen. ‘Daar hoef je niet mee aan te komen. Ik kan ook alleen gaan.’

‘Waarom doe je dat dan niet? Waarom belde je me, Sid? Of was dat iemand

anders aan de telefoon vanmiddag, die zo liefjes liet doorschemeren dat ze aan het eind van de avond een potje wilde neuken?’

Ze liet zijn vragen onbeantwoord. Ze wist dat hij gelijk had. Telkens zwoer ze dat ze genoeg van hem had en telkens ging ze naar hem terug; terwijl ze hem haatte en zichzelf verachtte, ging ze toch telkens terug. Het was alsof ze geen wil had die losstond van de zijne.

En mijn god, wat was hij nou helemaal? Niet warm. Niet knap. Niet makkelijk te doorgronden. Niet iemand van wie ze ooit had gedacht dat ze hem in haar bed zou halen. Hij was alleen maar een interessant

gezicht waarop alle trekken met elkaar in conflict leken te zijn om de knokige doodskop onder zijn huid onder de duim te houden. Hij was een donkere, olijfkleurige huid. Hij was geloken ogen. Hij was een smal litteken op zijn kaak. Hij was niets, níets... alleen een manier om haar aan te kijken, om haar aan te raken, om haar slanke jongensachtige lichaam sensueel en mooi te maken en te laten gloeien van levenslust.

Ze voelde zich verslagen. Het leek verstikkend heet in de auto.

‘Soms denk ik erover om het hun te vertellen,’ zei ze. ‘Ze zeggen dat dat de enige manier is om ervan af te komen.’

‘Waar heb je het in godsnaam over?’ Ze zag dat zijn vingers zich kromden.

‘Belangrijke mensen in het leven van de gebruiker komen erachter. Zijn familie. Zijn werkgever. Hij kan geen kant meer op. Dan gaat hij...’

Justins hand schoot uit, pakte haar pols vast, draaide haar hand om. ‘Je haalt het niet in je hoofd om het tegen iemand te zeggen. Je haalt het niet in je hoofd, hoor je me! Ik zweer je, als je dat doet, Sid... als je dat doet...’

‘Hou op. Luister, je kunt zo niet doorgaan. Wat geef je er nu aan uit? Vijftig pond per dag? Honderd pond? Meer? We kunnen zelfs niet naar een

feestje zonder dat je...'

Hij liet haar pols abrupt los. 'Stap dan uit. Zoek iemand anders. Laat me dan verdomme met rust.'

Dat was de enige oplossing. Maar Sidney wist dat ze het niet kon en ze haatte de gedachte dat ze het waarschijnlijk nooit zou kunnen.

'Ik wil alleen maar helpen.'

'Hou dan je mond, oké? Laat me naar dat steegje lopen, het spul kopen en als de bliksem hier wegwezen.' Hij duwde het portier open en sloeg het achter zich dicht. Sidney volgde hem met haar ogen tot hij halverwege het plein was. Toen deed ze haar eigen portier open. 'Justin...'

‘Blijf daar.’ Hij klonk kalmer, niet zozeer omdat hij zich rustiger voelde, wist ze, als wel omdat het, zoals altijd op vrijdagavond, op het plein in Soho wemelde van de mensen en Justin Brooke geen man was die van publieke scènes hield.

Ze negeerde zijn vermaning en liep snel naar hem toe. Ze verdrong de gedachte dat dit het laatste was wat ze moest doen: hem helpen nog meer middelen voor zijn verslaving te krijgen. In plaats daarvan zei ze tegen zichzelf dat ze een oogje in het zeil moest houden, omdat hij anders misschien werd gearresteerd of belazerd, of zich nog grotere problemen op de hals

haalde.

‘Ik ga mee,’ zei ze toen ze hem had ingehaald.

Zijn gespannen trekken vertelden haar dat het hem allemaal niets meer uitmaakte.

‘Zoals je wilt.’ Hij liep in de richting van het gapende donkere gat van het steegje aan de andere kant van het plein.

Er werd daar gebouwd, zodat de toegang tot het steegje smaller en donkerder was dan gewoonlijk. Sidney haalde haar neus op toen ze de lucht van urine rook. Het was nog erger dan ze had verwacht.

Aan beide kanten doemden gebouwen op, donker en naamloos, met getraliede vensters en portieken vol duistere,

kreunende figuren, verdiept in het soort clandestiene aangelegenheden die de nachtclubs uit deze buurt zo vurig aanprezen.

‘Justin, was je van plan om...’

Brooke hief waarschuwend zijn hand op. Voor hen was de avondlucht gevuld met de schorre vloeken van een man. Het geluid kwam van de andere kant van het steegje, waar een stenen muur in een boog langs de zijkant van een nachtclub liep en een afgeschermd nis vormde. Op de grond lagen twee figuren te kronkelen. Maar dit was geen rendez-vous uit liefde. Dit was mishandeling en de figuur die onder lag, was een in het zwart geklede

vrouw die qua postuur en lengte geen partij voor haar woedende aanvaller was.

‘Vuile...’ De man – zo te zien blond en zo te horen buiten zinnen van kwaadheid – sloeg met zijn vuisten op het gezicht van de vrouw, op haar armen, tegen haar buik. Toen ze dit zag, kwam Sidney in actie.

Brooke wilde haar tegenhouden, maar ze riep ‘Nee! Het is een vrouw’ en rende naar het eind van het steegje.

Ze hoorde Justin achter zich hard vloeken. Nog geen drie meter bij het paar vandaan haalde hij haar in. ‘Achteruit. Laat mij maar,’ zei hij ruw.

Brooke greep de man bij zijn schouders en begroef zijn handen in het leren jasje dat

hij droeg. Toen hij hem omhoogtrok, kwamen de armen van het slachtoffer vrij. Ze hief ze instinctief op om haar gezicht te beschermen. Brooke gooide de man opzij.

‘Stelletje idioten! Willen jullie de politie op je nek krijgen?’

Sidney drong zich langs hem heen. ‘Peter!’ schreeuwde ze. ‘Justin, het is Peter Lynley!’

Brooke keek van de jongeman naar de vrouw, die op haar zij lag, een scheur in haar jurk, ladders in haar panty. Hij ging op zijn hurken zitten en pakte haar gezicht vast alsof hij de ernst van haar verwondingen wilde vaststellen.

‘Mijn god,’ mompelde hij. Hij liet haar los, stond op, schudde zijn hoofd en liet een kort, blaffend gelach horen.

De vrouw ging op haar knieën zitten. Ze pakte haar handtas en kokhalsde even. Toen begon zij vreemd genoeg ook te lachen.

Deel II Middagen in Londen

1

Lady Helen Clyde werd omringd door de ornamenten van de dood: grote stapels bewijsmateriaal op tafels, talloze foto's van lijken aan de muur, griezelige specimina in kasten met glazen deuren, waaronder een bijzonder gruwelijk gedenkteken dat bestond uit een pluk haar waaraan nog een deel van de scalp van het slachtoffer zat. Ondanks de macabere aard van haar omgeving dwaalden lady Helens gedachten telkens af naar eten. Bij wijze van afleiding bekeek ze een kopie van een politierapport dat voor haar

op tafel lag. ‘Het klopt allemaal, Simon.’ Ze zette haar microscoop uit. ‘B negatief, AB positief, O positief. De politie zal wel blij zijn, denk je niet?’

‘Hmm,’ was het enige antwoord van haar metgezel.

Wanneer hij zat te werken, gaf hij altijd eenlettergrepige antwoorden, maar op dit bepaalde moment was deze gewoonte vrij irritant. Het was na vieren en lady Helen smachtte al een kwartier naar thee. Zich onbewust van dit alles begon Simon Allcourt-St James de doppen van een rij flesjes af te draaien. In de flesjes zaten minuscule vezels die hij moest analyseren. Hij zou zijn groeiende reputatie als

gerechtelijk expert wederom laten afhangen van de mogelijkheid om een serie feiten uit een aantal piepkleine, met bloed doorweekte draadjes af te leiden. Lady Helen, die de voorbereidingen voor een vezelanalyse herkende, zuchtte en liep naar het raam van het laboratorium, dat op de bovenste verdieping van het huis van St James lag. Op deze middag in juni stond het raam open. Het keek uit op een aardige ommuurde tuin, waar een vrolijke wirwar van bloemen een ongedisciplineerd patroon van kleuren vormde. De paden en het grasveld waren overwoekerd. 'Je zou iemand in dienst moeten nemen om de tuin bij te houden,' zei lady Helen.

Ze wist heel goed dat er de laatste drie jaar niets aan de tuin was gedaan.

‘Ja.’ St James pakte een pincet en een doosje glazen plaatjes. Ergens beneden in het huis werd een deur geopend en gesloten.

Eindelijk, dacht lady Helen, en ze stelde zich voor hoe Joseph Cotter vanuit de keuken in het souterrain met een dienblad met verse scones, stijfgeslagen slagroom, aardbeientaartjes en thee de trap op klom. Jammer genoeg suggereerden de geluiden die van beneden kwamen – een gebonk en gebons dat vergezeld ging van een zacht kreunen van inspanning – niet dat er versnaperingen op komst waren. Lady

Helen liep om een van de computers heen en tuurde de gang in.

‘Wat gebeurt daar?’ vroeg St James toen er een harde klap door het huis weerklonk, metaal tegen hout, een geluid dat niet veel goeds voor de trapleuning beloofde. Hij stond moeizaam op van zijn kruk, waarbij zijn linkerbeen met de beugel met een akelige bons op de grond landde.

‘Het is Cotter. Hij loopt met een hutkoffer en een of ander pak te zeulen. Zal ik even helpen, Cotter? Wat heb je daar?’

‘Het gaat wel,’ klonk Cotters ontwijkende antwoord van drie verdiepingen lager.

‘Maar wat ben je in ’s hemelsnaam...?’

Lady Helen merkte op dat St James zich abrupt van de deur afwendde. Hij keerde terug naar zijn werk alsof er niets aan de hand was en Cotter geen hulp nodig had. En toen werd het haar allemaal duidelijk. Op het moment dat Cotter zijn zware last over de overloop op de eerste verdieping manoeuvreerde, viel er een straal licht door het raam op een groot etiket op de hutkoffer. Zelfs vanaf de bovenste verdieping kon lady Helen lezen wat erop stond: D. COTTER/USA. Deborah kwam naar huis en zo te zien zeer binnenkort. Toch wijdde St James zich aan zijn vezels en glazen plaatjes alsof er niets aan de hand was. Hij boog zich over een

microscoop en stelde hem scherp.

Lady Helen liep de trap af. Cotter maakte een afwerend gebaar.

‘Het lukt wel,’ zei hij. ‘Doe geen moeite.’

‘Ik doe het met alle plezier. Net als jij.’

Cotter glimlachte om haar antwoord, want zijn gezwoeg kwam voort uit de liefde van een vader voor een terugkerend kind en dat wist lady Helen. Hij gaf haar het brede platte pak dat telkens onder zijn arm uit dreigde te glippen, maar de hutkoffer wilde hij niet loslaten.

‘Komt Deborah naar huis?’ Lady Helen sprak zachtjes. Cotter ook.

‘Ja. Vanavond.’

‘Simon heeft helemaal niets gezegd.’

Cotter verstevigde zijn greep op de hutkoffer. ‘Dat was te verwachten, nietwaar?’ antwoordde hij grimmig. Ze klommen de resterende trappen op. Cotter droeg de hutkoffer op zijn schouder de slaapkamer van zijn dochter aan de linkerkant van de overloop in, terwijl lady Helen even bij de deur naar het lab bleef staan. Ze zette het pakje tegen de muur aan, trommelde er nadenkend met haar vingers op en keek naar haar vriend. St James keek niet op van zijn werk.

Dat was altijd zijn meest succesvolle verdediging geweest. Werktafels en microscopen werden bastions die niemand

kon nemen; onophoudelijk werken werd een verslaving die de pijn van het verlies verzachtte. Lady Helen keek onderzoekend het lab rond en zag het nu eens niet als het middelpunt van het professionele leven van St James, maar als het toevluchtsoord dat het was geworden. Het was een grote kamer, die vaag naar formaldehyde rook, met anatomiekaarten, grafieken en planken, een oude krakende houten vloer en een dakraam waardoor melkachtig zonlicht een onpersoonlijke warmte verschaftte. De meubilering bestond uit gehavende tafels, hoge krukken, microscopen, computers en een verscheidenheid aan apparatuur waarmee

je alles kon bestuderen van bloed tot kogels. In een van de muren zat de deur naar de donkere kamer van Deborah Cotter. Maar die deur was tijdens haar jarenlange afwezigheid nooit door iemand opengedaan. Lady Helen vroeg zich af wat St James zou doen als zij hem nu opendeed, hem opengooide als een onvermijdelijke invasie in zijn hart.